

Tuto práci musí mít pečující personál opravdu rád, říká s úsměvem vrchní sestra Geriatrického centra

17.12.2024 - | Nemocnice Pardubického kraje

Vždy vaše kroky směřovaly na toto oddělení? Čím si vás péče o seniory získala?

Sociální zaměření máme v rodině. Moje maminka nejprve pracovala jako vychovatelka ve školství, následně pak jako zástupkyně ředitelky v Dětském domově Pardubice. Má sestra je sice vystudovaná farmaceutka, ale pracuje jako ředitelka v Dětském centru Veská. Já jsem vystudovala Střední školu zdravotnickou a sociální v Chrudimi a získala bakalářský titul na vysoké škole.

Práce se seniory mě bavila už od střední školy. Moje první brigáda na střední škole byla v LDN Rybitví, kde jsem zjistila, že mě práce se starými lidmi velmi baví a že můj profesní směr bude péče o seniory. Proto jsem po škole hned volila místo podobného typu. Mým prvním zaměstnáním byla LDN v Praze ve FN Královské Vinohrady, kde jsem pracovala jako všeobecná sestra od roku 1998 do roku 2004. Potom jsem rovnou nastoupila na geriatrické oddělení Pardubické nemocnice, kde jsem doposud. Nejvíce mě naplňovalo, když jsem mohla s pacienty pracovat déle a viděla jsem, jak se jejich zdravotní stav postupně zlepšuje. A že úsilí, které do péče o ně vkládáme, není zbytečné.

Úloha sestry na geriatrickém oddělení je jistě specifická oproti jiným oddělením. Můžete ji popsat?

Naše práce je velmi specifická. Je známo, že personál, který pracuje na oddělení tohoto typu, více inklinuje k syndromu vyhoření, protože naše práce je opravdu velmi náročná jak po fyzické, tak i po psychické stránce. Ne vždy se naše úsilí pomoci pacientům k návratu do běžného života daří. Navíc se i častěji setkáváme se smrtí. Na našem oddělení je i více imobilních pacientů, a to je fyzicky velmi náročné. Proto je potřeba, aby na takovém oddělení byl dostatek kvalifikovaného personálu. Tuto práci musí mít pečující personál opravdu rád. Nelze jí dělat bez úcty ke starému nemocnému člověku. Každý z nás zde nechá i kousek sebe. Máme všichni radost, když se nám občas podaří i něco, v co jsme již nedoufali. To je pro nás velkou odměnou. Dalším naším specifikem je i péče o pacienty s chronickou ránou. Na Geriatrickém centru máme mimo jiné i ambulanci chronických ran a jsme i výukové centrum zaměřené na tuto problematiku. Mohu říci, že sestra, která u nás pracuje, může směle jít na jakékoliv oddělení, neboť naší prací není jen ošetrovatelská péče. U nás běžně hospitalizujeme pacienty, kteří jsou velmi nároční i po odborné zdravotní stránce, pacienty s parenterální i enterální výživou s různými cévními vstupy, stomiemi, ranami – ať už chronickými, nebo akutními, s uzavřeným odsávacím systémem nebo s nutností hemosubstituce (podávání transfuzí). Pro takové klienty máme lůžka akutního geriatrického typu.

Jak vypadá váš běžný pracovní den?

Já se jako vedoucí pracovník již méně dostanu k přímé péči. Snažím se ale s pacienty promlouvat, třeba je pochválit při fyzioterapii, která je na našem oddělení nedílnou součástí léčby. Dále se snažím účastnit složitějších převazů. Takže se vlastně dostanu i k přímé péči, i když ne tak, jak bych si přála. Práce s pacienty mě velmi naplňuje a chybí mi. V současné době mě čím dál více zahlcuje administrativní činnost, které stále přibývá. Nedílnou součástí je i péče o personál, což mi částečně nahrazuje přímý kontakt s pacienty. Mám svůj personál velmi ráda a já to vnímám tak, že jsme jedna velká rodina.

Umění komunikovat se seniory je jistě obzvlášť důležité. Jak probíhá komunikace s geriatrickým pacientem a jeho rodinou?

S geriatrickými pacienty je důležité komunikovat jednoduchým způsobem. Velmi často jim vše musíme i několikrát opakovat, neboť velkou roli v komunikaci s našimi geriatrickými pacienty hraje demence. Proto mohou být někteří i verbálně, nebo i fyzicky agresivní. Pak je důležité odpoutat jejich pozornost a zaměřit komunikaci na něco jiného.

Nemůžeme se nechat vyvést z míry, když něco opakujeme třikrát i čtyřikrát a pacient to stále nechápe, nebo si to nepamatuje. Empatie a klidný tón je velmi důležitý. Někdy je však obtížnější komunikace s příbuznými než s pacienty. Mnohdy nás berou jako komunikační kanál směrem ke svým blízkým a žádají nás o různé rady či pomoc. I zde je empatie na místě. Často s nimi sdílíme jejich radost, ale i smutek, týkající se jejich blízkých.

S jakými pacienty se nejčastěji setkáváte? Je důležité dbát vždy na individuální přístup?

Skladba našich pacientů je různorodá. Prakticky přebíráme pacienty napříč celou nemocnicí. Asi bych řekla, že je u nás nejvíce pacientů s rozvinutým imobilizačním syndromem s širokou škálou diagnóz. Starý křehký člověk je většinou polymorbidní, to znamená, že nemá jen jednu diagnózu, ale hned několik. Nejsou však u nás hospitalizováni jen tito, ale i mladší pacienti. Například mladí paraplegici s dekubity nebo lidé s chronickými rány, které se nedaří hojit v ambulantní péči. Hospitalizováni jsou u nás i mladší lidé po různých úrazech, u kterých jejich zdravotní stav vyžaduje dlouhodobější hospitalizaci a specifickou léčbu. A individuální přístup? Bez něj to ani nejde.

Existují nějaké metody, které používáte ke zlepšení kvality života geriatrických pacientů?

Snažíme se o multidisciplinární přístup. Naš kolektiv se skládá z mnoha profesí. Stabilně máme v našem týmu lékaře, všeobecné a praktické sestry, ošetrovatelky, sanitářky a sanitáře. Máme svoje fyzioterapeutky, sociální a administrativní pracovníci. Dále k nám dochází ergoterapeutky, logopedka, klinický psycholog a nově máme i paní psycholožku, která provádí s vybranými pacienty kognitivní trénink. Dobře u nás funguje i dobrovolnická činnost.

Snažím se se svým týmem vyhledávat novinky, které by vedly ke zkvalitnění a zjednodušení poskytované komplexní péče o naše pacienty – ať už se to týká fyzioterapie, hygieny, péče o pokožku, inkontinenci, nebo třeba moderní obvazový materiál.

Když porovnáte vaše začátky a současnou péči o seniory, jsou v ní výrazné rozdíly? Jaké?

Medicína a technologie je během 30 let, co jsem se poprvé profesně potkala se zdravotnictvím, zcela na jiné úrovni. Stručně řečeno jsem začínala s jedním papírem, pár ošetrovatelskými pomůckami a zhruba tak s jednou třetinou léků. Nyní máme mnohem více možností a prostředků, které nám pomáhají v přímé péči a léčbě.

Máte nějakou příjemnou vzpomínku, která vás vždy zahřeje u srdce?

Vzpomínek je mnoho. Nejvíce mě však potěší, když slyším na oddělení smích – ať už to jsou pacienti, nebo personál a pak, když přijde pochvala a poděkování.

<https://www.nempek.cz/novinky/tuto-praci-musi-mit-pecujici-personal-opravdu-rad-rika-s-usmevem-vrc-hni-sestra-geriatrickeho-centra>